

DWUDZIESTE TRZECIE ZEBRANIE ZESPOŁU SYNODALNEGO PODCZAS II SYNODU DIECEZJI KOSZALIŃSKO-KOŁOBRZESKIEJ

wrzesień/październik 2022 roku

PARAFIALNA RADA DUSZPASTERSKA

II Synod Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej zakończy się 15 października 2022 roku. Nie kończy się jednak **synodalność**, która jest istotną cechą całego Kościoła. Synodalność oznacza przede wszystkim specyficzny styl, który określa życie i misję Kościoła, wyrażając jego naturę jako wspólną podróż i gromadzenie się jako Ludu Bożego powołanego przez Pana Jezusa w mocy Ducha Świętego do głoszenia Ewangelii. Synodalność musi wyrażać się w zwyczajnym sposobie życia i pracy Kościoła.

Strukturą o charakterze synodalnym na poziomie parafialnym jest **parafialna rada duszpasterska**. Utworzenie jej w każdej parafii diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej – na podstawie decyzji biskupa diecezjalnego – stanie się więc konkretnym owocem kończącego się właśnie synodu diecezjalnego. Działalność parafialnej rady duszpasterskiej będzie również naturalną kontynuacją prac parafialnego zespołu synodalnego.

Po zapoznaniu się z umieszczonym poniżej fragmentem instrukcji Kongregacji ds. Duchowieństwa *Nawrócenie duszpasterskie wspólnoty parafialnej w służbie misji ewangelizacyjnej Kościoła* z 29 czerwca 2020 roku należy przeprowadzić dyskusję dotyczącą zawartych w nim treści.

Parafialna rada duszpasterska

108. Obowiązujące ustawodawstwo kanoniczne pozostawia biskupowi diecezjalnemu ocenę dotyczącą erygowania w parafiach parafialnej rady duszpasterskiej, co jednak można zwykle uznać za szczególnie zalecane, jak przypominał nam papież Franciszek: „**Jakże konieczne są rady duszpasterskie!** Biskup nie może prowadzić diecezji bez rad duszpasterskich. **Proboszcz nie może prowadzić parafii bez rady duszpasterskiej**”. (...)
109. Teologiczny sens rady duszpasterskiej wpisany jest w konstytutywną rzeczywistość Kościoła, co znaczy, że jest on *Ciałem Chrystusa*, które rodzi *duchowość komunii*. We wspólnocie chrześcijańskiej bowiem różnorodność charyzmatów i posług, które wynikają z włączenia w Chrystusa i z daru Ducha Świętego, nigdy nie może zostać poddana uniformizacji, by stać się „jednolitością, obowiązkiem czynienia wszystkiego razem i wszystkiego w ten sam sposób, myśląc wszyscy zawsze tak samo”. Przeciwnie, na mocy kapłaństwa chrzcielnego każdy wierny zostaje ustanowiony dla budowania całego Ciała, a jednocześnie cały Lud Boży, we wzajemnej współodpowiedzialności swoich członków, uczestniczy w misji Kościoła, to znaczy, rozeznaje w historii znaki obecności Boga i staje się świadkiem Jego Królestwa.
110. Rada duszpasterska, daleka od bycia zwykłym organizmem biurokratycznym, uwydatnia zatem i urzeczywistnia sobą fundamentalne **znaczenie Ludu Bożego jako podmiotu oraz aktywnego i ważnego uczestnika misji ewangelizacyjnej**, ponieważ każdy wierny otrzymał dary Ducha Świętego przez chrzest i bierzmowanie: „Odrodzenie się do życia Bożego w chrzcie jest pierwszym krokiem; należy następnie postępować jak dzieci Boże, a więc upodabniać się do

Chrystusa, który działa w Kościele świętym, włączając się w Jego misję w świecie. To zapewnia namaszczenie Duchem Świętym: «bez Twojego tchnienia nie ma nic w człowieku» (por. *Sekwencja uroczystości Zesłania Ducha Świętego*). Tak jak całe życie Jezusa było ożywiane przez Ducha, podobnie życiem Kościoła i każdego jego członka kieruje Duch”.

W świetle tej podstawowej wizji możemy przypomnieć słowa Pawła VI, zgodnie z którymi „zadaniem rady duszpasterskiej jest studiowanie, badanie wszystkiego, co dotyczy działalności duszpasterskiej, a zatem proponowanie praktycznych wniosków w celu promowania zgodności życia i działania Ludu Bożego z Ewangelią”, mając świadomość, jak przypomniawszy papież Franciszek, że celem tej rady „nie będzie w pierwszym rzędzie organizacja kościelna, lecz **realizacja misyjnego marzenia o dotarciu do wszystkich**”.

111. Rada duszpasterska jest **organem doradczym**, który kieruje się normami ustanowionymi przez biskupa diecezjalnego, w celu określenia kryteriów jego składu, metod wyboru członków, celów i sposobu działania. W każdym razie, aby nie wypaczyć natury tej rady, dobrze jest unikać definiowania jej jako *zespołu* lub *ekipy*, to znaczy w kategoriach, które nie nadają się do prawidłowego określenia eklezjalnej i kanonicznej relacji między proboszczem a innymi wiernymi.

112. Zgodnie z odpowiednimi normami diecezjalnymi jest konieczne, aby rada duszpasterska faktycznie reprezentowała wspólnotę, której wyrazem są wszyscy jej członkowie (kapłani, diakoni, osoby konsekrowane i świeccy). Stanowi ona szczególną **przestrzeń, w której wierni mogą korzystać z przysługującego im prawa-obowiązku do wyrażania swojego zdania duszpasterzom**, a także do podawania go do wiadomości innym wiernym w sprawach dotyczących dobra wspólnoty parafialnej.

Główną funkcją parafialnej rady duszpasterskiej jest zatem **poszukiwanie i analizowanie praktycznych propozycji w odniesieniu do inicjatyw duszpasterskich i charytatywnych dotyczących parafii**, zgodnie z programem diecezji.

113. Parafialna rada duszpasterska „posiada jedynie głos doradczy”, w tym sensie, że **jej propozycje muszą zostać zaakceptowane przez proboszcza, by mogły wejść w życie**. Proboszcz powinien następnie poważnie rozważyć wskazania rady duszpasterskiej, zwłaszcza jeśli zostaną one wyrażone jednomyślnie, na drodze wspólnego rozeznania.

Aby posługa rady duszpasterskiej była skuteczna i owocna, należy **unikać dwóch skrajności**: z jednej strony – proboszcza, który ogranicza się jedynie do przedkładania radzie duszpasterskiej decyzji już podjętych lub bez należytego przekazania uprzedniej informacji albo gdy zwołuje ją rzadko i jedynie *pro forma*; z drugiej strony – rady, w której proboszcz jest tylko jednym z jej członków, *de facto* pozbawionym roli pasterza i przewodnika wspólnoty.

114. W końcu uważa się za właściwe, aby w miarę możliwości rada duszpasterska składała się głównie **z tych, którzy ponoszą rzeczywistą odpowiedzialność za życie duszpasterskie parafii lub którzy są w niej konkretnie zaangażowani**, aby zapobiec, by spotkania przekształciły się w wymianę abstrakcyjnych idei, które nie uwzględniają prawdziwego życia wspólnoty, z jej bogactwem i problemami.